

Ikona šumavského pohostinství ze Železné Rudy...

VI.

Marie Antošová se narodila 29. prosince 1932 na Hofmankách, kde její maminka Adelheid Heiny, pracovala na statku u zdejšího sedláka Aschenbrennera, kterému se přezdívalo Pejschel. Později ho na Hofmankách vystřídal Kroner v zaužívané přezdívce Rauschenbauer. Ono vůbec těch přezdívek, zejména po chalupách se užívalo v tehdejší době poměrně hodně. Některé zůstaly i podnes tak, jak to bylo zvykem v níže položených vesnicích Šumavy i šumavského předhůří. Nakonec jejich rodina bydlela u Greinerů pod Belvederem, kam se přestěhovali z Hofmanek. Dnes jejich tehdejší stavení už neexistuje. Připomíná ho, zde jen osazený křížek. Své vyprávění začala Marie Antošová slovy: „Maminka Adelheid pracovala všude tam, kde bylo nutno přiložit ruku k dílu. Byla nesmírně pracovitá. Mimo práci na statku zastala v tehdejší době i práci pokojské, servírky anebo kuchařky na nejednom zdejším pohostinství na Špičáku či Železné Rudě. Bylo to v období, když skončily zemědělské práce a naskytla se příležitost přivydělat si nějakou korunu k živobytí, zejména přes zimu. Byla německé národnosti a česky toho mnoho neuměla, i když v pozdější době po válce ji dcera česky učila. Spíše však marně, učit se česky prostě nechtěla. Prý těch pár slovíček, co zná, jí bohatě stačí pro zbytek jejího života.“

Otcem Marie byl, Václav Svítíl, který pocházel ze Strážova. Jeho rodina byla poměrně dost rozvětvená. Na Železnou Rudu byl za války totálně nasazen. Byl ženatý a měl pět dětí. Jeho rodina žila i později, stále v Záhorčicích u Strážova. Byl zedník a kamnář, ta druhá jeho profese ho vcelku dobře živila, neboť kamnářem byl velmi šikovným. Na Železné Rudě se z rodiny Svítílů, které byly v příbuzenském svazku s otcem Marie, Václavem, objevilo hned několik, kteří zde žili i po válce. Jeho bratr i synovec, kdy posledně jmenovaný na Železnou Rudu zavítal s manželkou, která byla Rakušanka. Přišli spolu z Vídně, kde byl také totálně nasazen. „Tatínkovo bratr již nežije, ale jeho potomci ano, dodnes. Jeden byl dokonce, také Václav Svítíl, jako můj tatínek,“ dodala Marie Antošová při svém vyprávění. „Bratrovo syn Václav Svítíl, synovec mého tatínka bydlel ve směru k Debrníku, choval koně a později se svým synem provozoval i lyžařský vlek. Byl znám svou neústupností při řešení leckterých problémů s městem Železná Ruda.“

„Přestože byl tatínek ženat, zamiloval se do mojí maminky, neboť mu manželství neklapalo, jak mělo, a tak se s manželkou rozešel „od stolu a lože“. Každý z nich si šel svou vlastní cestou... Moje babička, Barbora Volfová, když se dozvěděla, že maminka chodí se ženatým, tak rezolutně

prohlásila, že jí takový mužský do stavení nesmí. A tak se maminka odstěhovala dolů ke Greinerům. Na Hofmanky se vrátila, až když byla v pokročilém stádiu těhotenství s mojí maličkostí. Po čase se zase stěhovala dolů. Nikdy, ani v budoucí době, když již měl, Václav Svítal s Adelheid Heiny další dítě, Wilhelma, mého bratra, námi nazývaného Vilík, se z předchozího manželství nevyvázal, nerozvedl. Naši žili společně až po mrti babičky, která zemřela v roce 1944."

V rozpomínání na své dětství Marie Antošová uvádí. „Když mi bylo 6 let, narodil se zmiňovaný bratr Vilík. Záhy jsem začala chodit do německé školy. Vznikly Sudety a v roce 1939, byly všechny smíšené rodiny soustředěny do Bavorské Rudy, a odtud později poslány v železničních vagoncích na sever k Baltickému moři do jednoho penzionu pro tento účel uvolněný a snad i zřízený. U moře v penzionu jsme strávili několik týdnů. V té době můj bratr onemocněl a my později všichni byli posláni zpět. Uvedené vystěhování mělo prý preventivní charakter a bylo provedeno na příkaz vůdce Adolfa Hitlera, neboť očekával, že se prý Češi budou bránit! V roce 1941 se pracovníci „Červeného kříže“ začali zajímat o naši rodinu, vlastně o všechny děti z rodin ze sociálně slabých poměrů a začali organizovat náš ozdravný pobyt, který měl trvat 6 týdnů. Když nás odvezli, skončila jsem v Landau an der Isar.“ Jednalo se o město s několika tisíci obyvatel, nedaleko Landshutu. Začali nás rozdělovat do jednotlivých cizích rodin. Bylo mi v té době 9 let. Dostala jsem se do rodiny přednosta železniční stanice, která byla bezdětná. Dlouho jsem tam však u nich nevydržela, neboť se mi šíleně stýskalo po domově a také jsem to nesmlčela před hostiteli, kteří se měli stát mými opatrovníky a snad i adoptivními rodiči. Po létech, když jsem byla na návštěvě ve Spolkové republice Německo, jsem se zde zastavila se svým synem a uvedený dům i nádraží poznala. Tak jako tenkrát ani v té pozdější době to nebyl vábný pohled. Příliš zšedlé okolí nádraží se stalo průmyslovou zónou.“

Když se přiblížil konec války, byl všude chaos a zmatek. „V té době mi bylo již 13 let. Česky jsem neuměla a měla nastoupit do školy, do české školy. To bratr byl na tom mnohem lépe, protože se školou teprve začínal. V té době proti Němcům byla všude přítomna velká averze. Začali jsme s bratrem sice chodit do školy v Železně Rudě, ale jen do té doby než tehdejší učitel prohlásil: „že v české škole nemají Němci, co dělat.“ Poslal nás domů! My děti byly v podstatě rády. To trvalo nějaký čas, než k nám domů přišli místní esenbáci a mé rodiče, chtěli stíhat za to, že nás neposílají do školy. Tenkrát se tatínek tvrdě ohradil a řekl: „Já jsem je do školy posílal, ale pan učitel mé děti poslal zpátky domů, že tam nemají, co dělat, protože jsou Němci!“ Později k tátovo uspokojení uvedeného učitele Štěpánka vyhodili a na jeho místo přišel učitel nový. Jmenoval se Vojtěch Král a pocházel z Čachrova. Začal také na naší škole později ředitelovat.

Jako člověk byl moc fajn, ke všem stejně spravedlivý. Bezprostředně po válce, jsme v podstatě zůstali na Hofmankách sami. Ostatní již v té době byli vystěhováni do Německa. Také se v té době do Železné Rudy vrátila rodina Antošova, která v Lyžařské ulici vlastnila „Vilu Lydia“, ta zde dlouho v této ulici zůstávala osamocena.“ Bylo to stavení, do kterého se okamžitě po zabrání československého území a vzniku Sudet, nastěhoval tehdejší landrat Greilein, což byl své doby nejvyšší říšskoněmecký správní úředník v kraji. Když válka skončila, z vily utekl a dům zanechal značně zdevastovaný. Dokonce ve sklepě, koncem války, jeho rodina chovala králíky, aby prý měli nějaké maso. Vila se tak vrátila zpátky do rukou rodiny Antošových, i když i pro tuto rodinu nastaly více než krušné chvíle,“ bez oddechu Marie Antošová dodala.

Později častokrát pan doktor práv vyprávěl, jak jel na Železnou Rudu v devětatřicátém a z Klatov ho vrátili zpátky do Prahy, že do Sudet nemá propustku, že tam již nesmí! „JUDr. Jindřich Antoš byl ten, kterému jsem vděčila za to, že naše rodina v Čechách zůstala,“ pronesla důrazně Marie Antošová. V té bezprostředně poválečné době často jezdil do Prahy, neboť tam měl spoustu práce a různého zařizování. Svého času dělal nějakou dobu i v prezidentské kanceláři Dr. Edvarda Beneše a byl pro mnohé finančním radou i dobrým poradcem. Ve stejné ulici na Rudě žil také, na své pozdější chalupě, spisovatel Jiří Mucha, který měl za manželku Angličanku, křestním jménem Geralda Muchová, rozená Thomsonová. Přišli spolu z Anglie. Žili spolu ve stavením po rodině Nauschů, kde předtím bydlela německá rodina i s kupou dětí. I tato rodina byla vystěhovávána do Německa. „Jiří Mucha i v pozdější době často jezdil do ciziny a často nám odtud psal, tedy rodině Antošových. Snad později pracoval i v diplomatických službách. Na Železnou Rudu dojíždělo spousta známých osobností z řad herců i umělců. Mezi nimi byla i rodina Štěpánků, Kubelíků, rád na Rudu jezdil i herec Vojta.“ „Moje maminka svého času pracovala v různých zdejších pohostinstvích a já to po ní již jen převzala... Dělal také u Antošů, kam chodila uklízet, což později potkalo i mne, jako bych život své matky Adelheid v některých směrech kopírovala. Bezprostředně po válce, když mi bylo 16 let, jsem začala pracovat také u nás na Železné Rudě u Engelmeiera. Měl zavedenu dílnu ručně šitých bot a byl poměrně dost žádaný, uznávaný i zdatný odborník. Svou pobočku výrobní dílny měl i na Horách Matky Boží, odkud pocházel, víc situovanou do vnitrozemí a blíž k Sušici. Jeho dílna v té době již jen existovala krátce, vedla ji tam a spravovala jeho dcera. V pozdější době z této dílny vzniklo obuvnické družstvo „Snaha“. Pravda, měla jsem u pana obuvníka všechny boty zdarma, takže to mělo své výhody. V osmnácti letech ze mne ředitel školy Král na období let 1950 – 1953 udělal školníka a já zastala mužskou práci, protože předchozí školník si odešel plnit své stranické úkoly a povinnosti na vyšší post, snad až do Plzně. Být školníkem, pro ženu byla prostě pěkná dřina, to se nikomu ani nezdá... Svým rozhodnutím jsem

našemu oblíbenému panu řediteli vytrhla trn z paty, neboť nikoho při ruce, vyjma mne ženské neměl. Nakonec mne čekala právě u Antošu funkce pokojské i hospodyně. Líbilo se mi u nich. V té době tam bydlel i místní lékař MUDr. Jiří Pejša. Nájemci v jejich velkém domě byli přímo požadovanou nutností, aby nepřišli o svůj majetek, nebo nebyli nějak kráceni v jeho užívání. Na Rudě jsem měla možnost poznat herce Štěpánka, Nového a mnoho jiných osobností, tehdy i později veřejně známých. U Antošu jsem poznala i další známé lidi ze Železné Rudy a okolí, ale také z Prahy.

A co víc, seznámila jsem se i s jejich synem Vladimírem, který muzicíroval. Zamílovali jsme se do sebe a po dvouleté známosti se rozhodli, že se vezmeme. Stalo se tak na Staroměstské radnici v Praze, dne 25. června 1952. Chtěli jsme mít také svatbu v kostele, ale v Praze z toho sešlo a my ji uskutečnili až v Klatovech, kde k nám byli vstřícnější. Netrvalo dlouho a 31. 1. 1953 se nám narodil syn Tadeáš. Rázem se mi život rozeběhl jako voda v horské bystřině po jarním tání." Marie Antošová do té doby neměla žádné zaměstnání a ředitel Krátký z (RAJ) - Restaurací a jídelen z Klatov jim nabídl možnost provozovat chatu na Můstku. Bylo to nádherné a romantické místo, doslova idylická krajina s úžasným výhledem po kraji. Místo známé z prvorepublikové podoby, velice navštěvované v sezóně, zejména turisty a tehdejšími nadšenci lyžování. Bohužel však bez elektřiny. „Chatu jsme tehdy přebírali od nějakého Moraváka, který měl manko a musel ji opustit. Na Můstku jsem se naučila pořádně vařit! Odehrávaly se zde i různé sportovní závody jak místního, tak i celostátního charakteru. Železná Ruda byla sice atraktivnější a přitažlivější, ale byla svého času pro obdobné aktivity spíše „územím zakázaným a nevhodným“. Jednou, když se zde pořádaly závody, jsem vařila i pro 200 hladových závodníků najednou. V té době to byl doslova čertovský um, neboť jsem v kuchyni měla jen jedno kamna. Ke všemu nám přestala téci voda, neboť nedaleký pramen přes noc zamrzl. Představte si, že zde bylo -36 stupňů Celsia. Krajina v té době ležela pod bělostným příkrovem a venku vládl třeskutý mráz. Již od časného rána svítilo sluníčko. Nad hlavou modravá obloha a sníh stříbřitě jiskřil svými hvězdnými paprsky, od kterých doslova bolely oči, pokud jste neměli tmavé brýle. Závodníci byli nadopováni tou romantikou, idylickou zimou, krajinou, přírodou, pohledem, který uchvacoval a zejména ve tvářích pořadatelů rozehrával úsměv, až se jim dělaly dolíčky ve tvářích. Manžel pobíhal mezi závodníky, tu u pramene, tu běhal s vodou a já se pachtila u kamen. Přesto hned u startu měli všichni připravený teplý čaj ve várnících, takže se mohli i vnitřně zahřát a trochu zklidnit své nervózně poskakující a pulzující žaludky před startem. To dnes je to úplně jiné, snad i závodníků mentalita je jiná. Tenkrát nás živil jen zájem být nápomocni všem, bez rozdílu týmů i závodníků, všichni si byli více rovni. Snad se ten tehdejší národní úkaz rovnosti přenesl i do sportu, nevím, snad? Nebylo to však

jenom tím, že se to vyžadovalo. Tehdy to byly hotové bojové podmínky žít doslova mimo civilizaci, přesto jsme na Můstku vydrželi 2 roky i s naším malým Tadeášem. Začala jsem také jezdit na večerní školu do Klatov. To víte, skončila jsme měšťankou, a tak jsem vše jaksepatří doháněla! Do Klatov jezdila vlakem ze železniční zastávky Brčálník a tam se i vracela. Odtud pěšky v podstatě lesem, za stálého stoupání vzhůru do kopce, takže na Můstek přišla kolem 22. hodiny. Lesa ani tmy se nebála, byla jsem zvyklá chodit potměným krajem. To není jako dneska, kdy u všech rekreačních zařízení, hotelů, hospod i chalup svítí světla, jak na obloze hvězdičky naděje a žádaného štěstí pro zdejší změněný kraj. Manžel se zatím staral o chod hospody, kde měl stále dost zákazníků. Pro neznalé je třeba připomenutí, že Můstek je samota odlehlá stranou v romantickém koutu přírody, ale k ostatním lidem to bylo poměrně dost daleko. Po dohodě s Horskou službou z Hojsovo Stráže měl k dispozici signální pistoli. Když z ní vystřelil červenou světlici, znamenalo to pro záchranáře pokyn, aby přijeli pro zraněného lyžaře. Jiné spojení s civilizací tehdy nebylo. Jak říkám na Šumavě podmínky pro život byly velice těžké a kruté, vlastně jak všude na horách. „To se Pražákům ani nezdá,“ častokrát se můj manžel smál i sám sobě, neboť Pražákem byl, s dodatkem, „v životě bych si nepomyslel, že v lůně přírody, odříznutý od veškerého pohodlí velkoměsta, budu dělat hostinského! Já muzikant, který sice lidi kolem sebe přímo potřebuje a vyžaduje pro své povolání, pro své muzicírování, ale takhle?“ V tom našem prvopočátečním společném životě bylo i kus odhodlání dokázat sami sobě, že se uживíme i v takto pomyslné pustině, odříznuti od světa, propojeni vzájemně mezi sebou se zdejšími lidmi, ochotou a vůlí býti nápomocni jeden druhému.

Po roce našeho fungování na Můstku nám přidělili i koně, takže odpadlo nošení veškerého zboží na vlastních bedrech. Byl to takový malý houževnatý ruský koník, kterého jsme pojmenovali „Kaštan“. Neměl rád opilé lidi! I můj manžel to jednou od něho schytl, když za koníkem přišel do stáje „s malou pomyslnou opičkou“ a chtěl ho nakrmit. Koník byl nekompromisní i k vlastním! Vyhodil a Vladimír měl rázem po úderu jeho poměrně malými kopýtky zlomeno několik žeber. Již nikdy ho nešel do stáje krmit, byť s jedním vypitým pivem! Naš malý Tadeáš si však s koníkem velmi dobře rozuměl a koník ho poslouchal, až to bylo legrační. Více jak dva a půl roku staré dítě, které se sotva naučilo chodit, si našeho koníka snad nejvíce z nás všech užilo. Hráli si spolu a koník si lehl na louku a nechal Tadeáše s ním dělat, co chce. S koníkem jsme si prostě na Můstku užili. Oslovení koníka „Kaštan“ bylo namístě, neboť s našim psem se mezi sebou dohadovali a tahali o kosti, které jsem po vyvaření vyhodila k psí boudě na dvůr. Koník vždy využil příležitosti, když pes zrovna nebyl v blízkosti, kosti mu doslova ukradl před nosem a odtáhl do lesa... Střídalo se zde poměrně dost návštěvníků a jednou se stalo, že si jedna žena přišla mému manželovi stěžovat, že jí náš kůň snědl svačinu. Můj manžel

tenkrát pronesl památná slova s patřičným dramatickým patosem: „Vážená dámo, za odložené věci neručíme, vždyť to máte i v hospodě na ceduličce napsáno!“ Samozřejmě, že se uvedené postižené omluvil, aby to našemu koníkovi odpustila. Byl to prostě všežravec, neboť chléb obsahoval jak máslo, tak i kousky salámu. Mezi místními návštěvníky, když jim často celou historku vyprávěl, vždy jen dodal, že kůň byl zocelen frontovou linií a druhou světovou válkou, tak aby se kouskům našeho Kaštana nedivili.“

Když se přiblížilo narození druhého dítěte Antošových, rázem RAJ neměl k ruce žádnou kuchařku, která by zastala práci v kuchyni. Vladimír byl se vším hned hotov, neboť instruktorovi, který nás měl na starosti, rezolutně řekl: „Když nikoho nemáte, tak já odmítám být na Můstku sám!“ Vydrželi jsme tam pracovat plně dva roky v období let 1955 – 1957. „Sotva se z ředitelství z Klatov vrátil, hned připravil naše stěhování a se zbylými věcmi vše odvezl na „Hrnčíř“ a Špičák. Jednalo se zejména o zboží a potraviny, aby se nezkazily a zužitkovaly. Já se vždy plahočila za povozem, neboť na něm nebylo místa a saně si to svištěly jak o závod. Na druhý den jsem porodila syna Jiřího. Bylo 13. ledna 1957. Později jsem dostala šanci uplatnit se na vojenské zotavovně „Rixi a Prokop“. Začala tam pracovat jako kuchařka. Dostala jsem tam k dispozici i přidělený služební byt v jednom z těchto zařízení, abych nemusela každý den dojíždět na Špičák ze Železné Rudy, z domova, na motorce. To jsem měla čerstvě udělaný řidičák na osobní automobil a motocykl, což bylo v roce 1961. Naše první motorka se sajdkárou byl pěkný BMW a později Harley – Davidson. Byla jsem známa svou rychlou jízdou, kdy za mnou vlála šála omotaná kolem krku. Sotva kolemstojící spatřili vlající šálu, věděli, že jedu já, říkali mi tehdy také dost trefně „Fittipaldi v sukních.“ I naše děti jsem na motocyklu v sajdkáře vozila a moc se jim to líbilo! Chvála Bohu, s dětmi mi vydatně pomáhala Vládovo maminka Ludmila. Posledním naším dítětem byl Josef, který se narodil až 14. června 1964.

Manžel Vladimír dostal nabídku jít učit na Hudební školu do Klatov, ale to se mu zdálo příliš daleko a tak skončil na hudebce v Nýrsku, kam v podstatě dojížděl plných 26 let. Manželovo maminka Ludmila nám po smrti svého muže Jindřicha předala celou rozhlelou vilu i s velkým pozemkem asi jedním hektarem lesa. Bydleli jsme v ní sice nějaký čas a byli rádi za střechu nad hlavou, vždyť to byl rodinný dům mého manžela, ale zdál se nám příliš velký a svého času potřeboval i nutnou rekonstrukci a nezbytné opravy. Tak jsme se s manželem rozhodli, že si vedle postavíme dům z gruntu nový, menší. Bylo to v období, kdy o stavební materiál byla velká nouze. A já byla ta pilná včelička, co všechno na jeho výstavbu a vybavení sháněla. Nikde nic nebylo, tedy mnoho toho nebylo. A já jen sháněla a sháněla. Dokonce jsem jezdila pro materiál i do Prahy k naší příbuzné, která vše potřebné zajistila a dobře poradila na koho se

obrátit. A já se proháněla ulicemi Dejvic jako rodilá Pražanda. Sehnat zde na Šumavě trubky na ústřední topení či trubky měděné, bylo doslova kouzelnickým umem. V Praze se nedostatkový materiál sehnal mnohem lehčeji, jen stačilo mít příslušné známosti a dostatek peněz. Trubky jsem tehdy přivezla na střeše našeho automobilu, přivázané k zahrádce. I se samotnými radiátory byla potíž. Když nakonec vše bylo pohromadě, byla jsem spokojena sama sebou, jak jsem šikovná. Také manžel mne pochválil a to byla ta největší čest a zadostiučinění, co mne potkalo a hřálo u srdce.

Můj manžel Vladimír byl umělec, s hudebním nadáním, měl vystudovanou konzervatoř v Praze. V průběhu války byla zavřena mnohá pražská divadla, včetně toho Karlínského, kde svého času krátce působil. Jako ročník 1921 byl totálně nasazen po dobu druhé světové války do Německa. Po jejím skončení se do Karlínského divadla vrátil, než odešel nadobro na Železnou Rudu, kde si zprvopočátku zřídil soukromou hudební školu v jejich „Vila Lydia“. Vše trvalo až do roku 1948, kdy došlo k politickému převratu. Vláda ovládal virtuosně hru na klavír a pozoun. Vyučoval děti na akordeon, housle, flétnu, klavír i ostatní dechové nástroje. Později začal hrát i na varhany, kdy ho k tomu přesvědčil zdejší pan farář, neboť jsme oba chodili občasně do kostela. Byl rok 1946, a prvním poválečným farářem u nás na Rudě byl pan farář Janeček, který přesvědčil mého tchána, aby chodil hrát do kostela na varhany místo syna. Tuto činnost si tak otec a syn jen mezi sebou předali.

Manželovo otec, JUDr. Jindřich Antoš, když již byli společně s námi na Železné Rudě, také učil zdejší děti na housle a harmoniku, kterou měl doslova obrazně i skutečně „v malíčku“, spíše však z důvodu ukrácení dlouhé chvíle, než pro výdělek. Byl znalec také několika světových jazyků. I když již bydleli na Železné Rudě, často jezdil odtud do Prahy za svojí neteří, která bydlela v Praze šest v Dejvicích. Dne 25. února 1968 ho zastihla smrt. Jeho neteř k tomu tenkrát poznamenala. „Strýc se byl toho dne projít po Praze, a když se vrátil k nám domů, pronesl: „Byl jsem se rozloučit s Prahou. Prošel Staroměstské náměstí, zašel se podívat na gymnázium, kam chodil do školy i na svoji alma mater do Karolína zavítal, tam jsem vystudoval doktora práv. Zašel jsem i na Vinohrady, kde předtím naši bydleli.“ Neteř mu sdělila, že dělá k obědu kulajdu, kterou přímo zbožňoval, a také mu řekla, že musí ještě chvíličku počkat, než ji dodělá. Odešel do vedlejšího pokoje si odpočinout. Když mu polévku přinesla do pokoje, strýc byl prý tak nějak sesunutý v křesle. Oslovila ho, aby si šel sednout ke stolu, ale on již nereagoval, nereagoval již nikdy. Byl mrtvý. Zemřel v požehnaném věku,“ dodala tiše neteř mého tchána, po pohřbu, když jsme seděli při pietním rozloučení a probírali život zemřelého...

Mé vzdělání bylo v minulé době ukončeno měšťankou, jak jsem již výše uvedla, a pak jsem si ho jen doplňovala a zvyšovala. Nejdříve večerními kursy, školami a nakonec i středoškolským absolutoriem. Nebylo to pro mne nijak lehké při práci a vedení domácnosti, starosti o děti a jejich výchovu, nadto v již zmiňované poválečné době, kdy lidé na Němce koukali skrz prsty. Byla jsem však vždy pracovitá, pilná a houževnatá dosáhnout svého vytčeného cíle. S manželem jsme měli tři děti, jak již se zmínila, vlastně všichni byli kluci. Nejstarší Tadeáš, Jiří a Josef. Samozřejmě, že se na přání Vládi věnovali hudbě... Prvorozený Tadeáš hrál na housle, ale s muzicírováním to dlouho nevydržel. Vyučil se v Plzni u Pozemních staveb a věnoval se své zednické profesi. Zemřel v klatovské nemocnici. Byl přesně Nový rok 2009. Druhorozený Jiří hrál a zpíval. Nějaký čas projevil snahu i ve hře na klavír, ale když se začal učit automechanikem, všeho zanechal. Pracoval v sousedním Německu plných 13 let, než se osamostatnil. Auta se mu stala koníčkem a i slušným živobytím. Dnes žije v Klatovech a tam i podniká v oblasti speditérských služeb, v německo-české společnosti. Nejnadanější ze všech ve vztahu k muzice byl právě nejmladší Josef – Pepík, jak mu všichni říkáme. Byl vlastně na všechno šikovný, vypracoval se i do mezinárodní soutěže ve sjezdovém lyžování, kde zvítězil v juniorském věku. Jako mladík byl velice akční, všechno stíhal. Nejdříve studoval v Plzni a pak tři a půl roku v Praze. Po vystudování Akademie začal pracovat také v Pragokonzertu. Ve svých 21 letech dokonce hrál se svým hudebním nástrojem v Národním divadle. Dost často jezdil s Pragokonzertem po světě. V té době bylo všechno na povolení, a když mu v roce 1988 zvěstoval tajně jeho kamarád, že napříště již nikam do zahraničí nepojede, protože mu seberou služební pas, váhal a rozhodoval se, co dál... Visel nad ním ortel, že se již nikdy do ciziny nepodívá. Zrovna se v té době vracel ze Španělska z turné. Na hranicích se tak raději rozhodl, že zůstane v Německu a zůstal! Byl to nejnadanější hudebník z naší rodiny. Veškeré muzicírování zdědil po svém otci, mém manželovi. Umístili ho jak všechny ostatní, kteří požádali v té době o azyl do lágru, do utečeneckého tábora u Würzburgu. Po přetěžkých tahanicích na oddělení pasů a víz v Klatovech mne za ním pustili, snad abych ho přemluvila a on se vrátil. Ve skutečnosti jsem mu tam předala doklady, že má německé předky, aby se řízení o azyl v sousední zemi urychlilo. Dnes žije na ostrově Husum a pracuje na tamní hudební škole, kdy z něho má být ředitel.

Vrátím-li se k manželovi Vladimírovi, byl učitelem hudby, který prošel, jak již se zmínila Hudebním Karlínským divadlem v Praze a na Šumavu odešel jenom proto, aby zachoval majetek rodiny Antošů v Rudě samotné. Bezprostředně po válce se radoval, když mu do hudební školy přibyli z řad dospělých žáci stran finančáků, kteří k muzicírování měli hodně blízko. Po té, co finanční stráž zrušili, na jejich místo nastoupili esenbáci, a pak i pohraničníci, rázem tak přišel o 62 svých žáků! Politické události, kdy se

komunisté uchopili moci roku osmačtyřicátého, vyvrcholily tím, že se mu jeho soukromá hudební škola doslova rozpadla. Později dělal i práci v lese, snad i na chvíli se z něho stal lesák, a pak, jak již se zmínila i hostinský, kde se osvědčil jako velmi dobrý společník a bavič. Vždyť pohostinské služby a hudební zábava či produkce se přímo přitahují a jsou žádoucí pro spokojenost hostů i návštěvníků.

To já se z dob svého mládí a chvilkové práce u ševcovského řemesla i školníka, vrhla na pohostinské služby a celá léta, plných 36 let dělala jen v této oblasti. Nebylo divu, že jsem prošla zaměstnáním na různých funkčních postech, skoro všemi železnorudskými hospodami a hotely. Pamatuji si i ještě starý hotel Javor i jeho novou pozdější přestavbu, býval to typický zájezdní hostinec skutečně ze starých dob. Pracovala jsem i „U Princů“, ve „Slávii“, v „Šumavě“ a i jiných hospodách, jako v chatě na „Můstku“, na špičáckém nádraží, vojenské zotavovně „Rixi i Prokop“. V minulosti, mimo práci v zemědělství, zejména však v období zimních měsíců vypomáhala v různých pohostinstvích i moje maminka Adelheid Heiny, a tím se stala pro mne vzorem pracovitosti i možnosti jak si vydělat peníze. Jen pro vysvětlení, to německé jméno nám po válce počestili, a já se rázem i s mojí maminkou stala příjmením Hajná. Mojí praxí se v budoucí době stala především škola života, která mne mnohému naučila a zbytek si jen později dopilovala studiem skutečně po večerech, což se mnoha mladým dnes ani nezná a neví o čem je řeč, i když se i mezi nimi najdou výjimky. Doba se za ta léta změnila i život sám... Mladí již žijí jinak a nám starším se zdá, že stárí a jeho zkušenosti ignorují, že nedrží pohromadě rodina a kdoví, co ještě... Ano, dnešní doba je plna velkých i malých individualit, odlišností i překvapení, ale v jádru, v jádru jsou lidé stále stejní. Dobří i zlí jak bývali i za našich mladých let. Je to jen jedna obehnaná písnička, v níž se mění interpreti života v jiných náhledech na svět, zkušenostech, vlastních životů i generačních rozdílu, které prožívají více emotivně díky svému mládí. I my je mnohdy tak prožívali, ale s odstupem let, snad i na to pozapomněli. K doplnění vzdělání jsem navštěvovala nejdříve večerní školská zařízení v okrese, pak i u Benešova. Zkoušky pak dělala v Dubenci na okrese Příbram v tehdejší restauraci „Na haldě“. Profesně se vyšplhala z kuchařky, pokojské, servírky, vrchní až na mistrovou odborného výcviku na Středním odborném učilišti kuchař – číšník na Železné Rudě, kam mne spíše dotlačil bývalý ředitel Fišer. Mojí specializací byla technologie vaření a především stolničení. Samozřejmě, že když jsem začala pracovat s dětmi, byť skoro dospělými, že mne neminulo ani pedagogické minimum, bez něhož by se práce na učilišti neobešla. Přesto kárku osudu svého života si táhla sama. Pravda, později i s manželem a svojí bývalou i novou rodinou.

Mým šrámem na neposkvřněnosti mého života bylo po roce 1948 to, že jsem jako mladistvá ve věku 16 let byla odsouzena, neboť jsem prý

věděla a pomáhala rodině Bruckdorferů při jejich útěku do Německa. Když mne z vězení propustili, byla zima a já se doslova plahočila domů ve sporém oblečení, neboť mne tenkrát sebrali na podzim. Přesto mne později zaměstnali na vojenské zotavovně na Rixi i Prokopu a já zde pracovala v letech 1957 – 1964. Vykonávala jsem zde práci kuchařky, pokojské, servírky a nakonec i prodavačky v jejich (Armě) prodejně pro vojáky na uvedeném rekreačním zařízení. Bylo to i v době, kdy se zde sešla řada novinářů, různých zaměstnanců všelijakých institucí i cizích lidí a vyslechla od nich zprostředkované zprávy o vytažených bednách německého Říšského archivu válečných let na Černém i marně prohledávaném Čertovo jezeře, které nebyly od místa mého zaměstnání až tak daleko vzdálené. V tehdejší době jsem byla spíše přesvědčena, že je to pravda. Vlastně nebyl ani důvod přemýšlet o tom, že je to snad jinak. Nijak víc jsem nad tím nepřemýšlela.

Také jsem dělala v nádražním pohostinství na Špičáku. Představte si, že jednou na Silvestra ke mně do hospody přišlo 72 hostů z okolních špičáckých chat a chtěli slavit, byť jsem měla jen otevřeno do 18.00 hodin, protože se na noc celé nádraží uzavíralo. Tak toho předmětného Silvestra byla udělena mé hospodě výjimka. Špičácké nádraží nikdy nebylo moc frekventované i díky blízké Železné Rudě. Držely ho obrazně při životě jen blízké chaty, rekreační zařízení i hotely, jejichž kapacita v průběhu rekonstrukcí rostla, ale těch turistů, kteří přijížděli vlakem, bylo spíše stále míň a míň, neboť lidé začali více jezdit auty. Začátek byl sice nadějný, když jezdili na Špičák, na tamní sjezdovku „Šance“ studenti na lyžařské výcviky. To se to lidičkami při zastavení vlaku jen hemžilo.“

„Má práce v pohostinských zařízeních byla různorodá, prošla jsem všemi funkčními posty vyjma vedení hotelu. Nejšťastnější jsem však byla na učilišti, neboť práce s mladými lidmi mne iniciovala i v mém vlastním životě a já se zapomněla ohlížet, jak moc ten čas kolem mne letí... Když jsem pracovala na „Javoru“ v Železné Rudě, bylo to 9. května 1977, tak se zde zastavili naši „zlatí hokejisté“, kteří zvítězili nad ruským týmem a slavilo se až do rána! Byli totiž ubytováni na vojenském zařízení „Rixi“ a bydleli na vedlejší „Prokopu“ na Špičáku, plných 14 dní. Zdali měli dovolenou či to byla jejich rekreace nebo soustředění, dnes již nevím, ale viděla jsem mnohé z nich i ve vojenských uniformách. Důkazem tomu je fotografie, kterou jsem od nich dostala. Ono vůbec těch fotografií mnoha známých osobností jsem měla celou řadu a časem mi je doslova rozebraly moje děti, tedy děti již dávno dospělé. S učni jsem se každoročně zúčastňovala celostátních soutěží stolování a kuchařského umění. Skoro ve všech ročnících se naše Učňovské středisko ze Železné Rudy umísťovalo na předních místech v kraji a i v republice. A já společně s těmi mladými prožívala jejich radosti i zklamání přítom soutěžení, jako jejich mistrová.“

Dům Antošových v Lyžařské ulici se nazýval „Vila Lydia“, po paní Antošové Ludmile. „Ten dům sousední, ve kterém dnes bydlím, a který jsme společně s manželem postavili, je veden pod čp. 333 a nese název „Bei Maria.““ I dnes je Marie Antošová ve svých 87 letech stále čilá, byť prohlašuje, že s tím jejím pohybem to již není nijak slavný. Na Železné Rudě je stále předsedkyní spolku hendikepovaných seniorů s oficiálním názvem: „Svaz zdravotně postižených – Klub Železná Ruda.“ Za svoji aktivní činnost a angažovanost ve věcech veřejných obdržela předloni od Městského úřadu v Železné Rudě ocenění při oslavě svých narozenin... Její životní příběh popsala i tamní autorka Charlotte Lucie Kopecká v knižní publikaci: „Domorodka z šumavského pohraničí,“ která je doplněna řadou starých fotek...

Při našem závěrečném posezení paní Marie Antošová, rozená Hajná, složila ruce své v klín a pronesla: „Jsem ráda za svůj život, byť nebyl úplně ideální, ale byl můj a mých nejbližších. Věřím v Pána Boha a věřím v člověka, v jeho lidskou stránku a lásku, která je vložena jen do našich rukou a jen toliko záleží na nás lidech, jak se svým životem i láskou sami naložíme...“